

HỒI THỨ HAI TRĂM BỐN MƯƠI HAI
PHÙNG TÍCH PHẠM HẸM DÂNG CÁO TRẠNG

Hì Tiểu Bảo run lên ấp úng nói:

- Người... người đó ư? Tiểu đệ bắt hắc đem về thẩm vấn kỹ càng thì ra.. thì ra một tên khùng. Hắc nói nhăng nói càn toàn những chuyện trời ơi đất hỡi chẳng ra đâu vào đâu, nên không ích gì hết. Tiểu đệ sai đánh một trận như đòn rồi tha cho hắc đi. Sao... sao Hoàng thượng lại biết chuyện này? Thật ra cũng chẳng có chi quan hệ...

Mao Thập Bát nghe tới đây không nhìn được nữa, đập bàn "bình bình" luôn mấy cái, chén bát rớt xuống đất bể loảng xoảng. Hắc lên tiếng thóa mạ:

- Vi Tiểu Bảo! Con mẹ nó! Ai là thằng khùng? Bữa nay người chủ bói Hoàng đế Thát Đát ở ngoài đường phố chính là lão gia. Lão gia đã không sợ muôn đao ngàn kiếm phân thân, chẳng lẽ lại sợ con mẹ nó Hoàng đế Thát Đát?

Vi Tiểu Bảo ngấm ngấm kêu khổ. Gã chỉ mong gạt được vua Khang Hy cùng Đa Long rồi buông tha Mao Thập Bát. Ngờ đâu họ Mao lại không hiểu gã có ý bênh vực hắc.

Mao Thập Bát đã công nhiên thóa mạ Hoàng thượng thì dù hắc có mười tám cái đầu cũng không giữ nổi một cái.

Đa Long buông nhẹ tiếng thở dài, nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- Vi huynh đệ! Huynh đệ đối với bạn hữu giang hồ thật là con người đầy nghĩa khí, Tiểu huynh khâm phục lắm. Vụ này huynh đệ đã hết lòng hết sức là nhân cùng nghĩa tận. Chúng ta đi thôi.

Mao Thập Bát rảo bước ra cửa, đột nhiên quay lại nhổ một bãi nước bọt vào mặt Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo đang mãi nghĩ kế, vô tình không kịp né tránh. Bãi nước bọt nhổ trúng vào giữa mặt.

Mấy tên thân binh rút yêu đao ra xông vào gần Mao Thập Bát.

Vi Tiểu Bảo xua tay nói:

- Vụ này coi như bỏ đi, đừng làm khó dễ y nữa.

Bọn thuộc hạ của Đa Long dẫn tới liền lấy khóa tay ra còng Mao Thập Bát lại.

Vi Tiểu Bảo nghĩ thầm:

- Hoàng thượng mà thân hành thăm vấn Mai đại ca thì Ngài chưa hỏi được ba câu, tất đã sai lời y ra chém đầu. Ta phải vào ra mắt Hoàng thượng lập tức. Bất luận bằng một giá nào cũng phải tìm cách cứu y cho bằng được.

Gã nhìn Đa Long nói:

- Tiểu đệ muốn vào bái kiến Hoàng thượng, tâu rõ nội tình, không nên cho hán tử thô lỗ này vào trước mặt long nhân để hấn gây chuyện với Hoàng thượng.

Đoàn người kéo vào tới Hoàng cung, Vi Tiểu Bảo nghe nói Hoàng thượng đang ngồi trong Ngự thư phòng, liền xin vào ra mắt.

Vua Khang Hy truyền cho vào.

Vi Tiểu Bảo dập đầu làm lễ rồi đứng dậy.

Đức Vua phán hỏi:

- Người thóa mạ người lại thóa mạ cả ta bữa nay ở ngoài đường phố phải chăng là hảo bằng hữu của người?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Minh kiến của Hoàng thượng xét soi muôn dặm, chẳng có việc gì là thánh thượng phải đoán đến lần thứ hai.

Nhà Vua hỏi:

- Hấn cũng là người trong Thiên Địa Hội ư?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Y không chính thức vào hội, nhưng quen biết nhiều người trong tổ chức này mà lại rất khâm phục sự phụ của nô tài. Y nghe nói trong thánh chỉ của Hoàng

thượng minh thì rõ rệt là nô tài đã hạ sát sư phụ, tức quá không nhìn được, nên thống mạ nô tài một trận đả đảo.

Vua Khang Hy mỉm cười hỏi:

- Có phải người đã tuyên bố chặt đứt mối liên hệ với Thiên Địa Hội, không bao giờ lai vãng với bọn họ nữa?

Vĩ Tiểu Bảo tâu:

- Dạ! Lần này nô tài đi đánh bọn quý La Sát không đem theo một người nào trong Thiên Địa Hội.

Nhà Vua hỏi:

- Rồi đây nếu có bạn cũ ở Thiên Địa Hội đến kiếm người thì người xử sự như thế nào?

Vĩ Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài quyết lánh mặt để tránh mọi điều bất tiện.

Đức Vua gật đầu phán:

- Trong cáo trạng ta đã hạ bút thêm hai tên Trần Cận Nam và Phong Tế Trung vào là đỡ cho người được nhiều điều phiền phức. Tiểu Quế Tử! Một người không thể đứng trên hai thuyền. Người đã hết lòng trung với ta, nhất tâm lo lắng công việc triều đình thì chẳng thể để Thiên Địa Hội dính líu vào được. Bằng người quyết tâm làm hương chủ hay Tổng đà chúa ở Thiên Địa Hội là phải quyết chí phản ta.

Vĩ Tiểu Bảo giật bắn người lên, quỳ xuống dập đầu tâu:

- Nô tài nhất quyết không làm việc tạo phản. Hồi nhỏ tuổi nô tài chưa hiểu đạo lý có khi hành động hồ đồ, nhưng hiện nay đã hiểu sâu sắc đại nghĩa, thay mặt đổi lòng, hoàn toàn khác trước.

Đức Vua gật đầu cười nói:

- Thế thì hay lắm! Gã điên khùng bữa nay thóa mạ ở ngoài đường phố, ta giao cho người sáng mai đem ra hành quyết và do người giám trảm.

Vĩ Tiểu Bảo dập đầu tâu:

- Xin Hoàng thượng minh giám cho. Nô tài đến được Bắc Kinh làm thân tử Hoàng thượng hoàn toàn do người này. Ôn ấy nô tài chưa đền đáp được, nay nô tài lớn mật thỉnh cầu Hoàng thượng đại xá cho y. Dù nô tài có phải bỏ hết công lao trong cuộc đi đánh bọn quỷ La Sát vừa rồi cũng cam lòng. Nô tài xin lui lại làm Lộc Đỉnh hầu.

Vua Khang Hy nghiêm sắc mặt hỏi:

- Người coi việc triều đình phong tước là trò đùa chăng? Người được thăng thưởng lên hàng Nhất đẳng Lộc Đỉnh công là ơn điển của ta. Thế mà người đem tước lộc phong cáo ra trả giá thì người thật là lớn mật.

Vì Tiểu Bảo đập đầu bình bình đầu:

- Nếu Hoàng thượng coi đây là việc trả giá, nô tài cũng đành chịu. Lui xuống Lộc Đỉnh hầu mà chưa được thì xin lui đến Thông Cật bá, hay Thông Cật tử cũng không sao.

Nhà Vua định hăm gã một phen cho gã biết luật lệ triều đình, không ngờ gã là kẻ tiểu nhân sinh trưởng ở nơi quê mùa. Tuy gã đã làm đến Nhất đẳng công, Đại tướng quân mà tính vô lại chưa thay đổi một chút nào. Nhà Vua vừa tức mình lại vừa buồn cười, quát bảo:

- Con mẹ nó! Đứng lên đi!

Vì Tiểu Bảo đập đầu lần nữa rồi đứng dậy

Vua Khang Hy ngừng mặt lên nói:

- Tổ bà nó! Lão gia mà mặc cả với người thì người xin lão gia nhiều dung cho tên phản nghịch đó, phải đem cái thủ cấp của người đánh đổi lấy cái đầu của hắn.

Vì Tiểu Bảo mặt buồn rười rượi đầu:

- Cuộc trả giá của Hoàng thượng dữ quá! Xin Hoàng thượng nói cho một chút.

Nhà Vua đáp:

- Được rồi! Ta chịu nhượng bộ người một bước. Không cắt đầu người thì cắt quả trứng để người vào làm thái giám trong cung thật sự.

Vi Tiểu Bảo năn nỉ:

- Xin Hoàng thượng nói thêm cho.

Nhà Vua đáp:

- Không nói hơn được nữa. Người không đi giết hấn tức là bất trung với ta. Còn người đã trung trinh là trung trinh, bất trung là bất trung, làm gì có chuyện trả giá?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Nô tài đối với Hoàng thượng giữ vẹn lòng trung, đối với bạn bè coi nặng chữ nghĩa, đối với song thân hết lòng hiếu thảo, đối với thê tử một dạ từ ái...

Nhà Vua cười khanh khách ngắt lời:

- Người nói vậy thì ra gồm đủ trung hiếu tiết nghĩa, bề nào cũng toàn vẹn. Hay lắm! Giỏi lắm! Đáng phục. Đáng mai cũng vào giờ này người đem một cái thủ cấp vào đây ra mắt ta. Nếu không có thủ cấp của tên phản nghịch thì là thủ cấp của người.

Vi Tiểu Bảo không sao được đành ôm đầu lui ra.

Đức Vua thấy gã ra đến cửa lại hỏi:

- Tiểu Quế Tử! Người có muốn trốn nữa không?

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Lần này thì nô tài không dám trốn. Nô tài về nhà nằm vắt tay lên trán suy nghĩ cách nào làm cho Hoàng thượng vui dạ, lại giữ được nghĩa khí với bạn, mà cái đầu của nô tài vẫn bền vững.

Vua Khang Hy cười nói:

- Hay lắm! Lâu nay ta không thấy mặt Kiến Ninh Công chúa, rất tưởng nhớ y, đã sai đi đón y vào cung.

Nhà Vua ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Còn sáu vị phu nhân của người cũng theo Công chúa tiến cung triều kiến Thái hậu. Thái hậu phán rằng công lao của người không phải là nhỏ, ngài muốn thưởng cho cả phu nhân và con cái người.

Vi Tiểu Bảo tâu:

- Đa tạ ơn điển của Thái hậu cùng Hoàng thượng. Nô tài dù tan xương nát thịt cũng không đủ báo đền.

Gã lùi ra hai bước, không nhìn được còn quay đầu lại tâu:

- Tâu Hoàng thượng! Nô tài đã nói là Hoàng thượng là đức Phật Như Lai, nô tài là Tôn Ngộ Không thì muốn nhảy nhót thế nào cũng không ra khỏi lòng bàn tay Hoàng thượng được.

Nhà Vua mỉm cười đáp:

- Người thần thông quảng đại bất tất phải khách sáo.

Vi Tiểu Bảo ra khỏi cửa thư phòng, bất giác thở dài nghĩ bụng:

- Hoàng thượng bắt giữ cả bảy vợ cùng ba đứa con của ta thì dù ta có lớn mật trốn đi, cũng không thể bỏ được.

Gã đang đi trên dãy hành lang, Đa Long lại đón vừa cười vừa nói:

- Vi huynh đệ! Thái hậu triệu kiến các vị phu nhân cùng Công tử và Tiểu thư, chắc là ban thưởng rất nhiều. Tiểu huynh có lời cung hỷ.

Vi Tiểu Bảo chấp tay đáp:

- Đa tạ đại ca!

Đa Long mỉm cười nói:

- Trước khi huynh đệ dẫn quân xuất chinh có dặn tiểu huynh đòi nợ cho thì nay đã đòi được bảy tám phần với những ngân phiếu cộng hai trăm sáu mươi mấy vạn lạng. Huynh đệ về phủ rồi tiểu huynh đưa sang.

Vi Tiểu Bảo cười đáp:

- Đại ca đòi được nhiều như vậy quả nhiên bản lĩnh phi thường.

Gã hần học nói tiếp:

- Tên tiểu tử Trịnh Khắc Đẳng sát hại gia sư, khiến cho tiểu đệ đến nay hầy còn điên đầu. Tổ bà nó! Bữa nay tiểu đệ bị kẻ điên khùng thóa mạ ở ngoài đường phố cũng là do mối họa của Trịnh Khắc Đẳng gây ra.

Gã càng nói càng tức rồi bảo Đa Long:

- Đa đại ca! Xin đại ca đem nhiều thủ hạ để chúng ta đến đòi nợ.

Đa Long nghe gã nói tới vụ đến đòi nợ ở Trịnh phủ là một sự hoan lạc nhất của lão. Đã có Phủ viễn Đại tướng quân, Nhất đẳng Lộc Đỉnh công Vi Công gia hậu thuần, lão tha hồ mà ngang tàng, không còn úy kỵ gì nữa.

Lão liền ưng chịu ngay.

Đa Long dẫn ngự tiền thị vệ phó tổng quản ở lại trong cung châu chực rồi dẫn một trăm tên thị vệ đưa Vi Tiểu Bảo đến Trịnh phủ.

Trịnh Khắc Đẳng tuy cũng được phong công tước, nhưng so với công tước của Vi Tiểu Bảo thật khác nhau một trời một vực, vì một đẳng là phiên vương phản nghịch, một đẳng là đại công thần, đại hồng nhân trước giá Hoàng đế. Cũng là phủ Công tước nhưng thanh thế chẳng giống nhau chút nào.

Tấm biển trên cổng lớn viết bốn chữ "Hải Trừng Công Phủ" nhưng là chữ đen, làm sao bằng được bốn chữ "Lộc Đỉnh Công Phủ" của Vi Tiểu Bảo khắc bằng chữ vàng?

Vi Tiểu Bảo thấy thế, trong lòng đã mấy phần hoan hỷ, miệng nói:

- Chiêu bài của tên tiểu tử này đâu có bằng được biển chữ vàng của ta.

Bọn thị vệ thường đến Hải Trừng Công Phủ đòi nợ hai ba ngày một lần nên đã quen thuộc, không cần người gác cổng thông báo, chúng đi vào tự nhiên.

Vi Tiểu Bảo ngồi giữa đại sảnh, Đa Long ngồi một bên.

Trịnh Khắc Đẳng nghe báo có Phủ viễn Đại tướng quân Vi Tiểu Bảo tới nơi, bất giác chân tay luống cuống, vì gã là đệ nhất khắc tinh của hắn trên đời này, nhưng hắn không dám tránh mặt, phải vội vã thay mặc công phục chạy ra nghênh tiếp.

Hắn tiến đến trước mặt Vi Tiểu Bảo chấp tay thi lễ, miệng hô:

- Vi đại soái!

Vi Tiểu Bảo không thèm đứng dậy, vẫn ngồi bệ vệ, ngửa mặt lên trời khịt mũi một tiếng rồi nhìn Đa Long hỏi:

- Đa đại ca! Tên tiểu tử Trịnh Khắc Đẳng thật là vô lễ! Chúng ta đến đây hàng nửa ngày mà hắn không hỏi gì đến. Phải chăng hắn coi bọn chúng ta không vào đâu?

Đa Long đáp:

- Đúng thế! Giết người thì phải đền mạng, thiếu nợ thì phải trả tiền. Dù có rút đầu rút cổ như con rùa đen, rút cục vẫn không trốn tránh được.

Trịnh Khắc Đẳng tức giận đến cực điểm, nhưng phải cúi đầu luôn xuống mái nhà, vì hai người trước mặt hắn thì một người là Đại tướng quân trong tay giữ binh quyền, một người là Ngự tiền thị vệ Đô tổng quản. Còn hắn chẳng có quyền thế gì, đã là hàng thần lơ láo lại còn bị hiềm nghi. Tuy hắn tước vị tôn vinh mà thực ra ở vào tình trạng không bằng kẻ dân thường.

Trịnh Khắc Đẳng cố gắng nhẫn nại, hắng giọng một tiếng rồi hô:

- Vi đại soái! Đa tổng quản! Hai vị mạnh giỏi a?

Vi Tiểu Bảo từ từ cúi đầu xuống, ngó thấy trước mặt có một lão già khom lưng đứng đó. Đầu tóc lão đã hoa dâm, dung mạo cực kỳ tiều tụy.

Gã nhìn kỹ thì người này tuổi chưa già, nhưng mặt buồn rười rượi, da mặt nhăn nheo. Túp râu dưới cằm cũng đã đốm bạc.

Vi Tiểu Bảo chú ý nhìn lại, chẳng phải Trịnh Khắc Đẳng thì còn là ai nữa?

Mới mấy năm, gã chưa nhìn thấy mặt, mà nay tưởng chừng hắn đã già đi đến hai, ba chục tuổi.

Ban đầu Vi Tiểu Bảo rất lấy làm kỳ, nhưng rồi gã hiểu ngay vì mấy năm nay hắn đau khổ nhiều quá thành ra chóng già.

Vi Tiểu Bảo không khỏi sinh lòng lân mẫn, nhưng gã nghĩ tới năm trước Trịnh Khắc Đẳng đâm chết Trần Cận Nam ở Thông Cật đảo, nộ khí lại xông lên óc.

Gã cười lạt hỏi:

- Người là ai?

Trịnh Khắc Đẳng đáp:

- Tại hạ là Trịnh Khắc Đẳng. Sao Vi đại soái không nhận ra?

Vi Tiểu Bảo lắc đầu hỏi lại:

- Trịnh Khắc Sảng nào? Trịnh Khắc Sảng đang làm Diên Bình Vương ở Đài Loan kia mà? Sao lại đến Bắc Kinh? Chắc người giả mạo rồi.

Trịnh Khắc Sảng đáp:

- Tại hạ quy thuận Đại Thanh, chịu ơn của Hoàng thượng đã được hưởng tước lộc.

Vi Tiểu Bảo nói:

- ủa! Té ra là thế. Ngày trước các hạ ở Đài Loan nói khoác nói lác bảo đánh tới Bắc Kinh, bắt lấy Hoàng thượng, muốn sao được vậy. Những câu đó không kể đến nữa ư?

Trịnh Khắc Sảng ớn lạnh xương sống, lưng toát mồ hôi, bụng bảo dạ:

- Gã muốn buộc tội cho ta nên bịa đặt ra những câu này. Hoàng thượng lại nghe theo lời gã, quyết chẳng chịu tin ta.

Từ ngày Đa Long dẫn bọn Ngự tiền thị vệ và quân sĩ Kiêu Kỳ Doanh đến quấy nhiễu không ngớt, Trịnh Khắc Sảng thật là lo buồn khổ sở, một ngày đằng đẳng xem bằng ba thu. Sản nghiệp của hắn khá lớn ở Đài Loan bán đi đem đến đây thì mười phần có đến tám, chín đã bị bọn chúng hạch sách lấy mất rồi, vì món tiền hơn hai trăm vạn lạng bạc lớn quá. Cả châu báu cùng đồ trang sức bán hết cũng không đủ trả nợ. Trong lòng hắn hối hận vô cùng. Nếu hắn biết trước thế này thì quyết chẳng đầu hàng Thanh triều.

Trịnh Khắc Sảng còn cho là lúc Thi Lang đến đánh, nếu hắn dẫn quân cố sức tử chiến, chưa chắc đã bị thất bại. Dù không thắng thì liều mạng mà chết ngay trước trận cho khỏi tủi hổ với tổ phụ ở dưới suối vàng, lại không đến nỗi phải vô cùng khổ nhục như ngày nay.

Vi Tiểu Bảo nói:

- Đa đại ca! Trịnh vương gia đây ngày trước oai phong tứ diện, lăm liệt tám phương. Mới đây tiểu đệ còn nghe nói có người đến tiếp rước Vương gia về Đài Loan, lên ngôi vương vị trở lại.

Rồi gã hỏi Trịnh Khắc Sảng:

- Trịnh Vương gia! Người đến đón tiếp Vương gia là ai vậy? Tiểu đệ muốn điều tra cho biết rõ đăng tâu lên Thánh thượng.

Trịnh Khắc Đẳng cất tiếng run run đáp:

- Vì đại soái! Xin đại soái nương tay cho tại hạ được nhờ. Câu chuyện mà đại soái vừa nói đó... hoàn toàn... không đúng sự thật...

Vì Tiểu Bảo ngắt lời:

- Ô hay! Thế này thì kỳ thật!

Gã quay lại hỏi Đa Long:

- Đa đại ca! Có phải hôm qua chúng ta túm được một tên bạn đồ không? Tên lớn tiếng thóa mạ Hoàng thượng rồi chửi bới tiểu đệ. Hắn nói là bộ thuộc cũ của Trịnh vương gia...

Gã dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Tên đó còn bảo Trịnh Vương gia ở Bắc Kinh bị người ta khinh thường, nên đến báo thù cho y, và giết hết những gì Mãn Thanh, Thát Đát.

Trịnh Khắc Đẳng nghe tới đây đứng không vững được nữa, quỳ hai gối xuống, cất giọng run run năn nỉ:

- Xin Vì đại soái tha mạng cho! Tiểu nhân trước kia đắc tội với đại soái thật đáng muôn thác. Nhưng lão nhân gia đại nhân đại lượng, mở cho tiểu nhân một đường sinh lộ. Tiểu nhân cầu khẩn Hoàng thiên bảo hộ cho lão nhân gia công hầu vạn đại.

Vì Tiểu Bảo cười lạt hỏi:

- Ngày trước các hạ lúc hạ sát sư phụ ta có nghĩ tới bữa nay không?

Đột nhiên một người từ hậu đường rảo bước tiến ra. Người này cao mà gầy, vẻ mặt rất tinh anh. Lão chính là Nhất kiếm vô huyết Phùng Tích Phạm.

Phùng Tích Phạm sấn vào bên Trịnh Khắc Đẳng, kéo hắn đứng dậy rồi nhìn Vì Tiểu Bảo nói:

- Vụ giết Trần Cận Nam ngày trước hoàn toàn là chủ ý của tại hạ, chẳng liên quan gì đến Trịnh Công gia. Các hạ muốn báo thù cho sư phụ thì cứ việc hỏi tại hạ là xong.

Vì Tiểu Bảo trước nay vẫn đem lòng úy kỵ Phùng Tích Phạm, bây giờ thấy hờ hững hừng hờ hờ, bất giác toàn thân gãi co rúm lại ngồi trong ghế. Gã ấp úng hỏi:

- Các hạ... muốn đánh người chăng?

Đa Long cũng nhảy bổ lên hô:

- Quân bay đâu?

Lập tức mười mấy tên thị vệ kéo ủa vào.

Vì Tiểu Bảo thấy bên mình đông người thế mạnh mới yên lòng, gã lớn tiếng hô:

- Những người này ở kinh sư lớn mật hành hung. Hãy bắt lấy hẩn!

Bốn tên thị vệ đồng thời vươn tay nắm lấy cánh tay Phùng Tích Phạm.

Phùng Tích Phạm vẫn không kháng cự, đồng dạc nói:

- Bọn tại hạ đã quy hàng triều đình., Hoàng thượng phong Trịnh Công gia làm Hải Trưng công, lại phong tại hạ làm Trung Thành bá, kim khẩu của Hoàng thượng đã tuyên bố, bao nhiêu chuyện cũ đều bỏ đi hết quyết không hỏi tới. Vì đại soái! Đại nhân mượn việc công để báo tư thù, đổ oan cho người ngay. Bọn tại hạ phải đến giải bày trước Hoàng thượng.

Vì Tiểu Bảo cười lạt đáp:

- Phùng đại nhân là người ngay, là hảo nhân! Ha ha! Bữa nay tại hạ mới được nghe nói lần đầu Nhất kiếm vô huyết Phùng Tích Phạm Phùng đại nhân là một đại hảo nhân.

Phùng Tích Phạm nói:

- Bọn Phùng mỗ từ ngày đến Bắc Kinh, yên phận thủ thường, chưa từng giao thiệp với một người nào, nhất là không tơ hào dám vi phạm vương pháp. Những vị thị vệ đại nhân không ngót đến đây xòe tay đòi tiền khiến bọn tại hạ phải khuyh gia bại sản để ứng phó, nhưng những cái đó cũng không đáng kể. Nay Vì đại soái

lại muốn bịa chuyện để khép tội bọn tại hạ, Đức Hoàng thượng sáng soi muôn dặm, e rằng không phải chuyện đại nhân muốn ghép tội cho ai cũng được.

Lão là người có đóm lược lại có kiến thức chứ không ngu ngốc như Trịnh Khắc Sảng. Lão nói năng cứng rắn một hồi khiến cho Vi Tiểu Bảo trong lúc nhất thời khó bề biện bác.

Gã nghĩ thầm:

- Hai người này tuy là hàng nhân ở Đài Loan, nhưng đã được triều đình phong tước, dĩ nhiên khó mà lấn áp. Nếu mình muốn phản tọa bọn họ thì đức Hoàng thượng chỉ hỏi mấy câu là lập tức biết rõ ngọn ngành. Hoàng thượng mà điều tra được mình có ý báo thù cho sư phụ, nhất định khép tội.

Lòng gã nhũn ra rồi, nhưng ngoài miệng vẫn cứng, gã hỏi:

- Hôm qua bọn ta bắt được tên phản nghịch. Chính hắn cung xưng thừa nhận là đến rước Trịnh vương gia về Đài Loan, chẳng lẽ còn giả được ư?

Phùng Tích Phạm đáp:

- Hạng người đó tùy tiện nói càn tin thế nào được? Xin Vi đại soái đưa người đó đến đây. Bọn tại hạ sẽ cùng hắn lên hình bộ đối chất.

Vi Tiểu Bảo hỏi:

- Phùng đại nhân muốn đối chất ư? Thế thì hay lắm! Thế là tuyệt diệu!

Gã quay sang hỏi Trịnh Khắc Sảng:

- Trịnh vương gia! Chỗ tiền mà vương gia thiếu tại hạ đến bao giờ mới thanh toán?

Phùng Tích Phạm nghe Vi Tiểu Bảo đánh trống lảng, lại quan hình đoán sắc đoán ra gã sợ Hoàng thượng hay biết vụ này. Lão nghĩ bụng:

- Cơ sự đã như vậy ta phải đánh bạo đưa ra trước Hoàng đế. Hoàng đế tuy nhỏ tuổi nhưng rất đỗi anh minh nhất định ngài phân biệt được ai phải ai trái ai gian ai ngay. Nếu ta không nhân cơ hội này làm cho ra lẽ thì rồi đây còn phải phiền lụy vô cùng! Gã tiểu tử họ Vi này bức bách chúng ta đến bước đường cùng, không thể nhượng bộ được nữa. Gã đồn bọn ta vào chân tường thì ta quyết liều với hắn một phen rồi ra sao thì ra.

Quyết định chủ ý rồi, lão nói:

- Vi đại soái! Đa tổng quản! Bọn tại hạ phải làm cáo trạng.

Vi Tiểu Bảo giật bắn người lên, bụng bảo dạ:

- Hắn mà đưa cáo trạng đến Hoàng đế thì thật rầy rà cho mình. Nhưng ta chẳng thể tỏ ra khiếp nhược.

Gã liền đáp:

- Hay lắm! Các vị huynh đệ! Bắt cả họ Trịnh này đưa đi!

Đa Long không khỏi ngân ngừ, Trịnh Khắc Sảng đã được phong công tước, đến đòi tiền hãn thì không sao, nhưng muốn bắt hãn mà chẳng có chỉ dụ của triều đình thì không được.

Lão liền khẽ đáp:

- Vi đại soái! Chúng ta hãy tâu Hoàng thượng trước rồi hãy bắt người.

Trịnh Khắc Sảng yên tâm được một chút, liền hỏi:

- Tại hạ có phạm tội gì đâu mà các vị lại muốn bắt tại hạ?

*** vietkiem.com ***